

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16862/2025
11.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мишко Димитријевић, адвокат из ..., против тужене „ОТР banka Србија“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 654/2022 од 04.06.2025. године, у седници одржаној 11.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 654/2022 од 04.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 654/2022 од 04.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 39531/2021 од 23.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је ништава одредба члана 5. став 1. тачка 1 Уговора о готовинском кредиту од 11.06.2013. године, чија садржина је ближе наведена у овом ставу изреке и да се тужена обавезе да јој исплати 7.000,00 динара са законском затезном каматом од 12.06.2013. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, тужилца је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка од 12.600,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 654/2022 од 04.06.2025. године, ставовима првим и другим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је утврђено да је ништава одредба члана члана 5. став 5.1 тачка 1 Уговора о готовинском кредиту од 11.06.2013. године, чија садржина је ближе наведена у овом ставу изреке и тужена обавезана да тужилци на име стицања без основа исплати 7.000,00 динара са законском затезном каматом од 12.06.2013. године до исплате и тужена је обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 23.300,00 динара са законском

затезном каматом до дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, допуњеним на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године, код утврђења да у предуговорној фази тужиља није упозната са врстом и висином трошкова кредита. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке овог суда, као и одлуке нижестепених судова, којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости и стицања без основа поднета је 06.08.2021. године. Вредност предмета спора је 7.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић